

kapitalistisk Københavnerpolitik, som de Herrer den Gang dreve med Svindleren og Storbedrageren — som de nu selv kalde ham — Alberti i Spidsen. Men de Herrer skulle ikke læse ham over paa det arbejdende København, de skulle selv have ham; han var deres Mand, og de have selv Ansvar for ham.

Konseilspræsidenten søgte at gøre disse 7 Aars Regeringspolitik op. Men jeg siger, at for det første var der nu ikke saa meget at rose sig af, og dernæst havde det maaske været klogere af Konseilspræsidenten at lade andre tale om den „rige“ og „smukke“ Tid. At han i Gaar var rørt over sig selv, kunne vi alle forstaa, men han kunde vist have overladt det til andre at gøre disse 7 Aars hele Politik op. Situationen er jo den, at Skattelovene, som Konseilspræsidenten nævnedes, hvad Formue- og Indkomstskatten angaar nærmest have lagt ny Byrde over paa Arbejderne og Husmændene. Det vide vi alle. Det var sandelig ingen bred landbodemokratisk Politik, der gennemførte disse Skattelove, det var en Godsejer- og Storbondepolitik, men ingen landbodemokratisk Politik. Det vide alle Husmænd i dette Øjeblik; de have selv følt Byrden, idet de ere blevne mere beskattede i Stedet for at faa Skattelettelser. Naturligvis har der været nogle humane og sociale Reformer i de 7 Aar, men det har der ogsaa været tidligere. De kom ogsaa frem i de Gammelmoderates Tid; da gennemførtes Alderdomsforsørgelsesloven og Sygekasseloven. Saa-danne Love gennemføres altid, naar Tiden er moden dertil. Men hvad der skal siges, er, at det regerende Venstre i de 7 Aar Gang efter Gang har forspildt en enestaaende gunstig Situation for Demokratiet. Det har ført en landstingsvenlig Politik, det har, skønt der Gang efter Gang var en Situation dertil, ikke vovet at skride alvorligt, demokratisk og forfatningsmæssigt til Værks overfor det andet Ting. Den nuværende højtærede Justitsminister sagde for et Par Aar siden oppe paa „Dannerhøj“: Lad os bare give Tid, saa faa vi nok Flertal deroppe; efterhaanden kunne vi vælge nye kongevalgte. Jeg sagde dertil: Pas lidt paa, at I ikke sidde og tænke paa Fremtiden saa længe og samtidig føre en saadan Politik, at I demoralisere og opløse jeres egen Hær, saa at I, naar det Tidspunkt kommer, da I skulle have Flertallet deroppe, ikke længer have Magt til at tilvejebringe dette Flertal! Nu kunde det være, at de Herrer

tænkte paa, at der er Mulighed for, at de have gemt til Natten, og det er jo ofte at gemme til Katten. Det gælder om at handle, medens det er Dag, bruge sin Magt, medens man har den, men ikke bruge den paa den Maade, de have gjort, saa at det bliver demoraliserende overfor deres eget Parti i Stedet for virkelig svækkende overfor Modstanderne.

Jeg tænker paa, hvorledes Bønderne, der efter de Herrers Mening ere komne til Magten gennem dem — hvad jeg nu vil protestere imod —, i disse 7 Aar have krøbet for alt det gamle, der var fint og fornemt og anset her i Landet. Jeg minder om det Takketog, som de debuterede med, hvori de takkede Kongemagten, fordi den efter i 30 Aar at have trodsset Folket nu endelig lod Retfærdighed og Ret ske Fyldest, hvorved de straks fra første Færd stillede dem i et saadant Forhold til Kongemagten, at de aldrig nogen Sinde mere kunde optræde med ranke Rygge overfor denne Kongemagt. Jeg minder om, hvorledes de ved deres Kanonbevillinger og Prinsesseudstyrsløve gav det Udseende af, at der var afsluttet en Slags Tuskhandel mellem Folkets Førere og Kongemagten, og hvorledes de derved skadede Folkemagten. Jeg minder om, hvordan de Herrer, der kalde sig Bonde-repræsentanter, saa snart de bleve Ministre, krøbe ind i disse Birkebetjentliberier, disse Ministeruniformer, hvorledes de, der havde bekæmpet Bureaukratiet, ikke havde borgerlig Stolthed, vil jeg sige, ikke rank Ryg nok til at møde i deres almindelige Tøj, i deres sorte Frakke paa Ministerbænken, som borgerlige Ministre gøre i andre Lande, men straks skulde i Uniformen, der er Bureaukratiets Symbol. Jeg har aldrig, synes jeg, set et saa nedslaaende Syn, som da jeg saa Husmanden fra Tapdrup Hede møde her i dette Birkebetjentliberi.

Og hvad var det saa for et Kompagni, de sluttede dem til her i København? Var det det arbejdende eller var det det intelligente København, hvor de søgte deres Selskabelighed? Var det f. Eks. i Universitetskredse eller i den arbejdende Befolkning? Nej, saa snart de Herrer, der skulde være Bondedemokratiets Repræsentanter, bleve Ministre, hvor søgte de da hen? Til Skydebaneselskabet, der vel er en københavnsk Institution, men som er Udtrykket for den største Mangel paa Kultur, der findes her i København, som er Blomsten af, hvad der findes af Ukultur, af Arrogance, af Uvidenhed og Snobberi